

МАТРОМОН

3

ISSN: 2446-306X

9 788792 880154

Marron:

C30,

M100,

199,

K39.

Indhold

Marronage er alliancer	s. 4-7.
Vigtige ord & begreber	s. 8-13.
Question. <i>Ayun</i>	s. 14-15.
Speaking up for the right to work, to pay tax and to be able to live <i>The Bridge Radio</i>	s. 16-19.
Avkoloniseringskit för transrasialt adopterade <i>Chung Woolrim</i>	s. 20-21.
The mask is off and racism is overt once more <i>Pamela Innes</i>	s. 22-25.
Agassiz Down Under, Take Away Poster #3 <i>Sasha Huber</i>	s. 26-27.
The Woman, The Orphan, and The Tiger <i>Jane Jin Kaisen & Guston Sondin-Kung</i>	s. 28-29.
อภิญา จตุปรีสากุล <i>Aphinya Jatuparisakul</i>	s. 30-33.
Sápmi <i>Keviselie/Hans Ragnar Mathisen</i>	s. 34-35.
For colored girls who've considered <i>Patricia Kaersenhout</i>	s. 36-37.
لا أريد لأحد أن ينقذني <i>Aref Hamza</i>	s. 38-41.
“Why do our issues...” <i>Laura Na Blankholm & Miriam Haile</i>	s. 42-47.
War on Life <i>Katarina Stenbeck</i>	s. 48-49.
Inuusuttut pikititsinerisa nipaa: Lyden af et ungdomsoprør? <i>Joanna Absalonsen</i>	s. 50-53.
Udrejsecentre & fængsler i Danmark <i>Julie Suárez-Krabbe, Annika Lindberg, Martin Bak-Jørgensen & Susi Meret</i>	s. 54-57.
Anbefalinger til dit bibliotek & din læsegruppe	s. 58-62.

MARRONAGE ER ALLIANCER

I 2017 talte det officielle Danmark pludselig om kolonitiden. Den hvide kreative middelklasse kunne nyde godt af den kulturelle kolonirenæssance, der bød på utallige ferniseringer og debatter.

Vi har oceaner af tid - bag os og foran os - men vi skriver i en samtid, hvor racisme i alle dens afskygninger fortsat presser os fra alle sider.

Nu er udstillingsbrochurerne efterladt pænt i et hjørne, og politikerne kan ikke længere vinde popularitet på "undskyldninger". Men som året går på hæld, er kolonitiden og de racistiske dødspolitikker, den har ført med sig, langt fra historie. Der er stadig meget at gøre.

Vi vil se jer på Nørrebro, når Pegida og politiet invaderer bydelen, ved skrankerne i lufthavnen, når endnu et menneske bliver fløjet væk til tortur og død, foran Kærshovedgård i solidaritet med de sultestrejkkende, og når der er demonstration foran jobcenteret. Vi vil se jer ødelægge den gode stemning, hver gang racisme bliver brugt til at nedgøre nogen. Det nytter ikke at pynte sig med paroler og gode intentioner båret frem af hvidhed og klasseprivilegier. Hvidhed er ikke noget, man kan tage af og på efter godtbefindende. Hvidheden må stå for skud, når dem, der er indskrevet i den, ikke selv har tænkt sig at gøre op med den. Det er blevet klart for os, at vores vrede ødelægger den gode stemning, og det har vi tænkt os at lade den blive ved med.

Det er nemt at slynge om sig med beskyldninger om "identitetspolitik", når ens egen identitet ses som et neutralt udgangspunkt. Det er let, når man ikke behøver at kæmpe for retten til at eksistere. Hvidheden maskerer, at det også er identitetspolitik, når politikere vil tælle "tredjegerationsindvandrere" til nye assimilationsstrategier. Ligesom det er identitetspolitik, som bevarer universiteternes ignorante pensumlistes, der producerer videnskab baseret på den hvide mands antagede neutralitet. Eller når man holder forkrampet fast i det binære kønssystem og udvisker transpersoner. Hellere vold end nye talemåder.

Det gør os vrede, at de politisk bevidste, som råber "splitter", også er dem, som udelukker os fra det politiske fællesskab. Vi er trætte af, at vi skal starte fra nul, hver eneste gang vi taler med hvide om n-ordet. Vores vrede kan ikke være et større problem end de strukturer, vores vrede er rettet imod. Vi ser dem, som kun vil være med, indtil vi udfordrer deres privilegier. Vi har set, hvordan de laver mangfoldighedspolitik med den ene hånd, samtidig med at de hvisker i krogene, at vi skal tage afstand fra vold. De har aldrig skullet kæmpe for deres ret til at være her.

Vi er skuffede over, at du bliver ved med at tage det som et personligt angreb. Det handler ikke om dig.

Marronage er ikke dit aflad for kolonitiden. Marronage er ikke en gestus. Vi begærer jer ikke - fuck jeres tolerance. Vi bekymrer os om vores allierede og dem, der vil blive det. Når hvidheden ikke længere er i centrum, kan vi være sårbare sammen.

Marronage er alliancer

Det kræver mod at sætte sin krop op imod et system, der potentielt kan blive ens undergang. Vi kan hjælpe hinanden med at opbygge det nødvendige mod. Vi skal sørge for, at vi reagerer på de fejl, vi kommer til at lave. Vi må holde fast i hinanden og anerkende, at traumet og sorgen står side om side med vreden.

- *Hey, kommer du ikke med herover?*

“Hvorfor? Jeg har det meget fint, hvor jeg er. Her føles trygt.”

- *Jeg lover, at vi ikke forlader dig, når du først er kommet herhen.*

“Men jeg er bange.”

- *Det er jeg også tit. Hvad er du bange for?*

“Da jeg var på café med en af mine venner, blev han ved med at røre forundret ved mit hår. *Hold kæft, det er blevet stort!* Mit hjerte bankede hårdt, og jeg havde lyst til at smadre hans hovede ned i bordet. Men jeg sagde ingenting. For han er en af de få gamle venner, jeg har tilbage.”

- *Vi behøver ikke holde vores vrede nede.*

“Men jeg vil ikke være den, der altid er vred og alene. Jeg har ikke lyst til at hade alle, der ikke har det som mig”.

- *Herovre kan vi tale mere frit. Vi kan samle mod til at dele de oplevelser og erfaringer, som de andre ikke tror på.*

“Da du sagde, at du også hev i dine øjne, så de blev til små sprækker, og vrængede *kineser* for at ydmyge dig selv, inden andre gjorde det, vidste jeg, at du også bærer sorgen og skammen.”

- *Vi ved godt, at det gør ondt at anerkende den smerte, hvidhed har forvoldt i vores liv. Men jo mere vi prøver at skjule den, jo mere fylder den.*

“Kunne du også mærke min nervøsitet, da jeg var fem år gammel, og vores familievenner kaldte mig hottentot? Mærkede du min angst, da min fars sorte hud fik politiet til at trække pistolerne?”

- *Ja!*

“Når jeg er ved siden af dig, føler jeg mig faktisk ikke så bange”.

- *Hvis du giver plads til din vrede, kan vi se hinanden og befri hinanden.*

Marronage er alliancer

Vi er ikke kommet for at forhandle. Vi er her ikke for at skabe konsensus. Vores kamp er ikke at forbedre institutionerne, men at skabe nye. Vi forventer intet fra den magt, som tillod, at srilankanske børn for profit blev kidnappet fra deres forældre gennem transnational adoption; som kriminaliserer hjemløse ved at forbyde tiggeri og overnatning på gaden; som lader klimaforandringerne ramme postkoloniale lande uforholdsmæssigt hårdt; som er baseret på adskillelse og udnyttelse; som bruger mange kræfter på at opløse antiracistiske organisationer, men lader racistiske grupperinger vokse i fred og ro - som ikke mener vores liv har værdi.

Vi er ikke overraskede over fremmarchen af alt-right-bevægelsen, Alternative Für Deutschlands succes i parlamentet eller Frankrigs vedvarende undtagelsestilstand. Vi er ikke overraskede over, at den systematiske vold fra staten er taget til i behandlingen af mennesker, der søger asyl og migrerer. Vi har ikke svært ved at genkende Danmark. Og vi vil ikke “bydes velkommen” til Danmark.

Vi ved, at de neokoloniales, kapitalistiske strukturer, som former vores liv, kun er drevet af profit, og at denne profit kræver hierarkier, undertrykkelse og udnyttelse. Men alle systemer har sprækker. Når undertrykkelsen er intersektionel, kan modstanden løbe ad forskellige stier og stadig ramme det samme mål.

Her siger allierede “Det manglede da bare!” og giver afkald på deres egne goder, her skider vi hul i om vores aktivisme bliver den “brune stemme”, her tildækker vi vores hår, fordi det giver os glæde, og her konspirerer vi og griner ved tanken om det kommende oprør.

Kom med.

*Redaktionen,
november 2017*

VIGTIGE ORD & BEGREBER

Kolonitiden har sat dybe spor i vores sprog, derfor introducerer vi en række begreber, der skal bekæmpe det verdenssyn, som hidtil har været kendetegnet af en "vestlig" forståelse af fortiden. Gennem vores fælles sprog og viden kan vi udfordre magten, og vi inviterer jer til at bidrage med begreber til de kommende udgivelser af tidsskriftet.

Hvidt overherredømme

[vit or-ver-ha'-jer-dømme]

Hvidt overherredømme er den verdensomspændende struktur, der er blevet skabt på baggrund af kolonisering og imperialisme over de sidste 500 år. Det hvide overherredømme kommer til udtryk på forskellige måder verden over, men grundlæggende vil det sige, at 'hvidhed' og de personer, der er racegjorte som hvide, bliver tildelt sociale, politiske, kulturelle, sproglige, religiøse, æstetiske og økonomiske privilegier.

Det hvide overherredømme hviler på en antagelse om, at racegjorte hvide er bedre end andre og er skabt

for at legitimere den europæiske udnyttelse af de lokale befolkninger, de mødte.

Det hvide overherredømme blev dog ikke afskaffet med hverken koloniernes selvstændighed eller slavehandelens ophør.

I Danmark legitimerer det hvide overherredømme den apartheid, der placerer flygtende i deportationslejre, og det betyder, at du kan få et afslag på din jobsøgning, alene fordi dit navn antyder, at du ikke er hvid. I tidligere koloniserede lande tjener firmaer i skønhedsindustrien penge på det hvide herredømmes hudfarvehierarkier ved at sælge produkter,

der bleges hud og glatter hår. Det gennemsyrrer institutionerne i vores samfund, i vores forståelse af mennesker, og den eneste måde, vi kan kæmpe imod det, er at anerkende, at det stadig eksisterer.

Racistisk sexism

[rar-sistisk sæk-sisme]

Begrebet refererer til den kombination af racisme og sexism, der rammer racegjorte ikke-hvide, og tager form efter, hvilken minoritet man tilhører. Sydøstasiatiske kvinder møder racistisk sexism i de gængse fordomme, der hersker om, at de er "købte", og sydøstasiatiske mænd møder racistisk sexism, når de bliver valgt fra på Tinder, fordi de anses som aseksuelle. Samtlige ikke-hvide i redaktionen har mødt denne kombination af racisme og sexism med tilråb som "japser-luder" på gaden, eller i mødet med forestillinger om, at vores legemsdele er på bestemte måder, fordi vi er ikke-hvide racegjorte.

Definitionen er inspireret af queer-forsker og aktivist Moya Baileys begreb "Misogynoir", der er en kombination af ordene "misogyny", kvindehad, og det franske ord for sort, "noir". I artiklen "They Aren't Talking About Me" siger hun, at det er et ord, hun fandt på for at beskrive det had mod racegjorte sorte kvinder, der er i visuel- og populærkultur som i eksempelvis raptekster.

Begrebet er en intersektionel intervention (se begrebet intersektionalitet i *Marronage #1*) i den gængse feministiske diskurs og insisterer på, at racegjorte ikke-hvide kvinder oplever sex-

isme anderledes end racegjorte hvide kvinder, og rammes dobbelt. Der er for eksempel tale om denne form for kvindehad rettet mod racegjorte sorte kvinder, når Serena Williams krop omtales som en "gorillas".

Brocialist, manarchist & hvid feminism

[bråv-sja-list, mah-nar-kist & vid femi-nisme]

Brocialisten eller manarchisten er blind for sine egne cis-privilegier, hvilket kommer til udtryk i indstillingen til racisme, homofobi, islamofobi, sexism, ableisme og lignende som uvæsentlige prioriteringer. Han identificerer sig som socialist eller anarkist, og anser klassekampen som udgangspunkt for alle politiske kampe og anerkender dermed ikke, at kampen mod kapitalistisk undertrykkelse kan ske parallelt på mange planer.

Marronage møder ofte kommentarer fra brocialister eller manarchister på sociale medier.

De kommer for eksempel med bedrevidende kommentarer, som latterliggøre argumenter, der bygger på konkrete erfaringer, men ikke anses for værdifulde, fordi de ikke bygger på "faktiske analyser" af klassekampen og kapitalismen.

Ligesom nogle hvide feminister føler brocialisten og manarchisten sig angrebet, når minoriserede grupper forsøger at gøre opmærksom på, at de ikke er inkluderet i deres politiske kamp. Hvid feminism refererer ikke til alle racegjorte hvide kvinder, som er feminister, men til en specifik form for feminism, der tager udgangspunkt i heteroseksuelle hvide middelklasse cis-kvinder, og insisterer på, at

deres behov og oplevelser er univeselle for alle kvinder.

Brocialisten, manarchisten og den hvide feminist bruger meget tid på at fokusere på, hvad minoriserede gør forkert. Ifølge dem splitter de minoriserede den samlede kamp for social forandring, og sådan forstår de også termen identitetspolitik.

Identitetspolitik

[*I-dentitet-s-puli-tik*]

Identitetspolitik har eksisteret altid, men er først opstået som begreb i forbindelse med minoriteters kamp mod en allerede eksisterende identitetspolitik. Den hvide, vestlige, kristne, sekulære cis-mand bliver fremført som normen, og netop fordi denne identitetspolitik fremstår normativ er den skjult for de fleste.

Identitetspolitik er kampen mod den undertrykkelse og den udviskning, som folk, der er blevet pålagt visse identiteter, oplever. Historisk opstod termen i slutningen af det 20. århundrede, da flere sociale bevægelser begyndte at organisere sig omkring andre former for kampe end det, der gik under betegnelsen “klassekamp”. Termen blev brugt første gang i 1977 af Combahee River Collective, som er et feministisk kollektiv bestående af racegjorte sorte feminister fra USA.

Identitetspolitik handler om overlevelse. Når Transpolitisk Forum kæmper for transpersoners ret til ordentlig medicinsk behandling, eller advarer mod transfobisk sprog, sker det i en virkelighed, hvor der bliver begået hyppig vold mod transpersoner, og hvor selvmordsraten blandt transpersoner er høj.

Identitetspolitik er en samlebetegnelse for sådanne kampe og kan dække over alle former for politik, hvor projektet former sig omkring en identitet. Skabelsen af “arbejderen” og arbejderbevægelsen skete for eksempel efter den revolutionære fagbevægelse havde skabt en samlende arbejderidentitet. Derfor er klassekampen allerede identitetspolitisk.

Funktionsnormativitet

[*fångsjons-nårma-tivitet*]

Funktionsnormativitet skaber et hierarki, hvor institutioner og strukturer favoriserer mennesker uden fysiske eller mentale funktionsvariationer,¹ og det udtrykker sig ofte i et manglende hensyn eller en urealistisk forventning til, at alle kan deltage i bestemte aktiviteter.

Det kan være et gymnasium, der ikke vil stille en rampe op, så en kørestolsbruger kan komme op på scenen og modtage sit studenterbevis sammen med sine klassekammerater, eller en politisk organisering, der udelukkende bruger én bestemt aktionsform uden at være opmærksom på, at det kræver en bestemt kropskapacitet.

Det kommer også til udtryk, når folk uden funktionsvariationer antager, at folk med funktionsvariationer ikke har seksuelle drifter eller er seksuelle subjekter. Der sker tit en infantilisering af mennesker med funktionsvariationer, fordi der er en forventning til, at man ikke kan bidrage med noget, eller at ens kropstegn bestemmer ens personlighed, som forfatter Casper Eric skriver i digtsamlingen Nike (2015: 25)

*og jeg gider ikke være vred
over alt det jeg ikke kan styre
f.eks. altid at blive visiteret
i lufthavne og til demoer
fordi dem der bevæger sig
atypisk og unormalt
skaber uro og åbenbart
oftere er voldspsykopater*

Allieret

[*ah-li-eh-rål*]

Aktivister, som aktivt deltager i kampe, der ikke berører dem personligt, fordi de tilhører en mere privilegeret gruppe i den konkrete sammenhæng. Det kan være en heteroseksuel allieret i kampen mod homofobi, eller en cis-kønnet allieret i kampen mod transantagonisme. At være allieret kræver, at man aktivt forholder sig til egne privilegier og bruger dem solidarisk – det er ikke nok blot at udtrykke sin holdning.

F.eks. I USA blev projektet “Nice White Ladies” startet efter indsættelsen af Trump. Gruppen er en platform, hvor racegjorte hvide kan stille “dumme spørgsmål” og blive opdateret på kampen mod racial undertrykkelse. De rådfører sig med racegjorte ikke-hvide, men anerkender vigtigheden af, at man som hvid allieret kan bidrage til at skole andre hvide i spørgsmål om racial undertrykkelse.

En allieret lytter til de mennesker, som de er allierede med, og møder det behov, at det kan være trættende for den minoriserede altid at påtage sig opgaven i at skulle forsvare sig selv eller uddanne deres undertrykker.

Vi har blandt andre allierede i forfattere som Mette Moestrup og Liv Nimand Duvå, som offentligt henviser til vigtigheden af, at der findes et

antikolonialistisk tidsskrift i Danmark, på trods af, at de selv er i en mere privilegeret situation og ikke oplever diskrimination, når det kommer til spørgsmålet om racegørelse.

Transantagonisme

[*trans-ahn-ta'-go-nisme*]

Den fremmedgørelse, sygeliggørelse og eksotificering, transpersoner udsættes for af binære systemer, kaldes for transantagonisme. Ifølge Lukas Reimann, der er skribent på killjoy.dk, kan begrebet bruges til at vise, hvordan der er tale om samfundsstrukturer mere end individuelle fobiske handlinger.

Vi lever i et samfund hvor visse kroppe kan indtage en neutral position; kroppe der for det meste er hvide, ciskønnede mænd og heteroseksuelle. Vores samfund er et der tildeler personer køn ud fra en binær og kolonial forestilling om “mand” og “kvinde”. I dette er der en gennemgående antagelse om at dit tildelte køn hænger sammen med en bestemt kønsidentitet og heteroseksualitet. Denne antagelse er cissexistisk og betyder at sociale rum privilegerer kroppe, som identificerer sig med deres tildelte cis-køn.

Det gør, at de fleste rum per definition er transantagonistiske, i kraft af at de antager, at transkønnede personer ikke eksisterer, at transpersoner må blive udspurgt og finde sig i at blive fejlkønnet.

Transpersoners kroppe bliver konstant udstillet og evalueret ud fra cissexistiske kriterier. Cissexismens binære logik gør at sundhedssystemet kan sygeliggøre og fejlkønne transpersoner; at aktivistiske rum udelukker transpersoner med fortællinger

om “den onde penis”, “bio-køn”, og “mandlig/kvindelig socialisering”; at man i hverdagssamtale insisterer på at “mænd ikke kan blive gravide”; at cis-personer ser sig så truet på livet af transpersoners tilstedeværelse, at de overfalder dem.

Dødspolitik

[*døe-ths-puli-tik*]

Den camerounske filosof Achille Mbembe fremskriver begrebet dødspolitik eller necropolitics i sin dystopiske analyse af postkoloniale samfund i Afrika, såvel som statssuveræniteten generelt. Ifølge Mbembe er mange tidligere kolonier gennemsyret af vold, hvilket manifesterer sig gennem døds magt, hvor den enes overlevelse betyder den andens død.

Kolonimagt er baseret på tre former for vold, og den første er den stiftende vold, der etablerer erobringsretten og lægger grunden til to andre former for vold: lovens vold gennem kolonial suveræniteten og den daglige vold. Den eneste måde hvorpå kolonisatoren kan interagere med den koloniserede er gennem vold, da magtforholdet er baseret på negation og fremmedgørelse, og postkoloniale nationer er baseret på dette fundament af vold.

Det ultimative udtryk for suveræniteten er magten til at bestemme, hvem der skal dø, og hvem der skal leve, og begrebet dødspolitik bruges også til at beskrive EU's migrationspolitik. Den europæiske kolonimagt blev etableret og sikret gennem kontrol af verdens have, og Middelhavet er stadig under europæisk kontrol.

Når EU overtræder menneskerettighedsdoktrinen omkring fri bevægelse

og migration, er dette også et udtryk for dødspolitik, hvor voldelig udøvelse af magt bekræfter gamle koloniale strukturer ved at tvinge migranter fra tidligere kolonier til at tage en livsfarlig rejse gennem ørkenen og over Middelhavet for at lade dem drukne eller sende dem tilbage.

Mikroaggression

[*mikro-arh-græ-sjon*]

Mikroaggressioner er verbale og/eller nonverbale handlinger, der ligegyldigt intention er baseret på en negativ fordom eller stereotyp om en marginaliseret gruppe, som modtageren tilhører. Mikroaggressioner forekommer oftest i hverdagssamtaler, fordi de fordomme eller stereotyper, de baserer sig på, er usynlige for de fleste racegjorte hvide (se begrebet farveblind racisme i *Marronage #2*). Det kan være når man møder nye mennesker og de spørger hvor man er fra, fordi man ikke “rigtigt” kan være fra Danmark, eller når man får at vide, at man “ikke ser lesbisk ud.” Ofte er afsenderen af mikroaggressive handlinger velmenende og uvidende om handlingernes implicite fordom, men der er også nogen som bevidst kommer med mikroaggressive kommentarer.

At være udsat for mikroaggressioner er stressende og nedbrydende, og efterlader modtageren med to valg: At konfrontere afsenderen, med risiko for en konflikt eller at sidde stiltiende, og dermed indirekte acceptere præmissen for udtalelsen. Enhver marginaliseret gruppe kan blive genstand for mikroaggressioner. Begrebet er oftest omdiskuteret i forbindelse med racisme eller raciale kontekster.

QUESTION.

Ayun

Do not touch my hair.
Stop asking me what I think about Lemonade.
We lied when we said you look good with box braids.
You know nothing about the struggle.
Why do you kiss your dogs? They lick their own ass.
Is clapping to a beat really that hard?

Why do you wear those ugly Jesus sandals?
Why does your food have the same complexion as your skin?
Why do you listen to black music that black people don't listen to anymore?
Jazz does not belong to you.
Adele is not that good.
Neither is Macklemore.
Why are you so awkward all the fucking time?

Why do you think you know more black people than black people?
Stop giving us goods past their expiry date calling it charity.
Why do you say 'All Lives Matter'?
Why is it attractive to look like a child?
Why don't you respect your elders?
Stop shaming people for their food then make a trend out of it.

Why do you smile at people like you're walking past them at the post office?
Drink out of coffee mugs with two hands whilst closing your eyes and saying mmmmm.
Why do you vote for nationalists
Tell people how much you love your job
And missionary sex
And weird porn
Why do you fantasise about black dicks
And call the police on black people

Clutch your purse when we walk past you?
Deny that racism exists

Why do you ask us why we're angry all the time?

Here is a better question for you: Do you ever just feel grateful that what we want is equality and not revenge?

Ayun is an Angolan spoken-word and mixed-media artist. Born in Luanda, she is currently based in Copenhagen. Her work is an examination of pain and trauma in a style that challenges traditional uses of language, visuals, and literary boundaries. She writes for black people.

SPEAKING UP
FOR THE RIGHT
TO WORK, TO PAY TAX
AND TO BE ABLE TO LIVE

In the autumn of 2016 and spring 2017, The Bridge Radio resumed collaboration with "homeless" refugees living in Copenhagen, Italy, Portugal, Spain, France, and Germany. By organizing programs and participating in a transnational migration conference about precarity in working situations, we collected different audio statements. What was shared in the meetings were the practices of surviving in European cities through unregistered work and various ways of protesting.

None of us are happy that we are sleeping outside. Some of us have wife and family at home. Some of us have crossed the Mediterranean Sea before we entered Europe. We are not happy to sleep outside here and pick bottles. – Mike

Not everyone can go to the trash bin and put the hand scattering the bin to look for bottles. But we remove that shame. We are not ashamed. Because we know: We don't steal, we don't rob. We do the things, we do that are legitimate for us in order to eat. – Peter

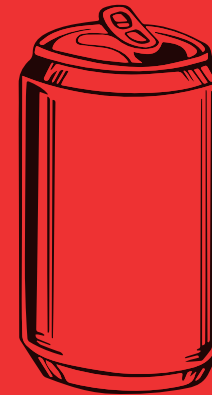
I don't do this because I want to pick bottles. I do this because that is the situation that I am pushed into. I can work. I'm 100 percent strong to work. So don't look down on me. I'm a human being like you. I am picking this bottle because this is what the government of your country are pushing me in to. Try to be nice to people who pick bottles. Don't look down on them. We are all human beings. – Kingsley

If they can give us opportunity and a work permit. We are all capable to work, to pay tax and to pay rent. – Kingsley

There are no human rights here. We don't have any rights. We have to pick bottles to feed ourselves. That's the only way we can help ourselves. – Amanita

You have to treat somebody right. It doesn't matter if they are black. Or the color. What matters is how you treat the foreigners in your country. You'll never know where you'll end tomorrow and how you will be treated. – Felix

EUROPÆISKE UNION
DANMARK

NO MATTER OUR JOB
NO MATTER OUR STATUS
WE ALL DESERVE TO BE TREATED RIGHT

WORK

The statements above are from people who have sought asylum in Southern Europe, and are trying to survive by finding work in Central and Northern Europe due to the economic issues in Greece, Spain, Italy, and Eastern Europe. But if you don't have the 'right papers', you don't have the right to live a normal life. This is especially obvious in Denmark where people, with European asylum residence permits from Southern Europe, are living on the streets in Copenhagen and are collecting bottles and changing them into a very small amount of money in order to survive. People sleep outside and sometimes work without contracts in jobs, where they are not sure whether they will get paid and often experience harassment, violence or sexual abuse from both co-workers, superiors and even neighbors in the street where they live and sleep.

This is a struggle less visible to authorities because the very lives of these people are being criminalized. To work, to ask for money for food, to not have money on you has been made illegal in Denmark in the last couple of years. On April 1 2017, it became illegal to sleep together outside in what are called "camps that create uncertainty". In June 2017 it was made illegal to ask for money from people passing by. It is illegal for people in this situation to do any kind of work, including voluntary work, even though you have asylum or resident papers in countries like Spain, Italy, Greece or Portugal. It is even illegal to be poor. If the police in Denmark stop people living like this, and they cannot show that they have around 1.500 DKK, they can get a fine or be arrested for not having enough money on them

to sustain a living in Denmark. This is called PTA or pocket-money - money you have to carry around in your pocket to show the police if you get stopped. Now almost every aspect of your daily struggle to exist, is illegal.

This issue is getting out of hand. You won't be able to work with the document, they give you. Like my Italian document - I cannot do anything with this document. How can I rent an apartment, when I cannot work? So - it is so discriminating here - the biggest problem we have here is about this PTA issue. When you come here, the police will ask you about PTA; it's like 1500 Danish kroner. (...) If you do not have the 1500 kroner, they will take you to the police station, put you in a cell, and deport you back to where you came from. - Kingsley

The thing that makes me surprised is, when the police saw you working, they would not do anything to your employer - it's you! - who are working, that will be arrested. - Mike

We see a clear connection in this particular struggle with the global working class struggle. The migration struggle is not only a struggle for legal recognition and access to society and the labor market. It is also a struggle against capitalism and the nation-state itself. It is against the mechanisms of both the state and the market, which right now exclude and oppress groups of individuals on legal grounds made up by European states. But changes have been made other places in Europe after people organized to create this change.

So - I want to talk about solutions to this problem. In some countries, we can use the docu-

ments - like Italian, Spanish or Portuguese documents - to work. But here in Denmark, you can't. If the police get you while working, you are arrested and automatically deported to the country that issued that document. So if Denmark could allow us to work with our documents, no matter how small that work is, we could manage. When I got to Germany, I found a job. And when I found it, I used my documents to work. I rented an apartment with my documents, and I lived there. If they can give us that opportunity to work with our documents it's okay - it's perfectly okay. - Mike

In Hamborg, Germany a self-organized group called Lampedusa have worked for the right of people who have residence permits, fingerprints or papers originating in Southern Europe, to live and work in Germany. The movement was started by people who were granted asylum in Italy but were forced to live on the streets of Italy without the prospective of work because of the economic crisis in the country. The Italian government issues papers that allow people to travel on tourist visas in the Schengen area, but do not give permits that would allow people access to work, medical treatment or social assistance anywhere. Refugees were advised to, and even received money from the Italian government to, travel to Central Europe. In this way, people become objects in the fight between European governments.

It is not a refugee problem! It is a problem within the system of our countries that we live in here in Europe. We have to realize this as activists and decide on what we want to change! - La Toya, activist in Lampedusa in Hamburg.

In France, the Sans Papier (Without Papers) movement has fought and organized since the 1990s. People have come together to provide basic rights, such as a place to live, medical assistance, building language abilities, and legal offices that push to get working rights in France for people living undocumented or with papers that give them very few opportunities to sustain themselves.

We had this big mobilization in France in 1996 that open the rights of undocumented migrants. For us in France it is very important with mobilization, occupations of churches, marches for people to see how undocumented people are discriminated against in this country. People should be respected. And by doing this kind of mobilization, the politicians and Manuel Valls made it is possible for us to give legal papers for undocumented migrants to have work, medical treatments, and transportation. This is what I help people to get access to today, these legal papers. All of this was possible because of mobilization, so this is very important if you want to change people's life. I will say: try to make visible the invisible here also! - Amadou, legal adviser and activist in Sans Papier in France and a part of the International Coalition of Refugees and Migrants.

Noter:

The Bridge Radio is a self-organized radio based in Denmark and run by and for people with migration experience. Since Marronage's early days we have collaborated with the Bridge Radio, a collaboration for which we are very grateful. The Bridge Radio broadcast live radio sessions every other week on topics such as asylum camps, borders, and migration policy. The Bridge Radio continues the documentation of the situation and will share the material in an exhibition in CAMP, which will open in January 2018. Stay tuned at www.thebridgeradio.dk

CHUNG WOOLRIM

@chung.woolrim

Att avkolonisera sitt sätt att förhålla sig till adoption är kanske en livslång process som aldrig kan få någon egentlig upplösning. Det är en svårt och utmanande och kan kännas som om man står vid en avgrund där man ombeds lämna allt man tidigare lärt sig och lutat sig mot bakom sig. För adopterade kan detta också komma med skuld känslor, rädslan att förlora familj och vänner, och en god portion separationsångest. Men samtidigt, att avkolonisera sitt medvetande är en viktig frigörelseprocess. När dag kanske man

vaknar upp och inser att det finns så mycket mer bortom den adopterande vithetens förtryckande mekanismer. Att det finns så mycket mer än de förenklande narrativ som packar in transrasialt adopterade i små små utrymmen där vi reduceras till ”de evigt räddade barnen”. Här kommer ett xplock tips på strategier för avkolonisering, främst för transrasialt adopterade. Inget av det som tas upp ska ses som ett måste, eller ett tvång. Man gör endast det man är bekväm med, det man är redo för. Jag har själv en lång väg kvar att gå.

- ~ Ta tillbaka ditt namn
- ~ Lär dig ditt förlorade modersmål
- ~ Börja att identifiera dig som ”poc”, dvs. a person of colour (i brist på bättre ord på svenska) och sluta att jaga vitheten
- ~ Utöva och ta till dig din ursprungskultur
- ~ Sök dina rötter (men bara när och om du själv vill det)
- ~ Ta tillbaka din berättelse från adoptionsbyråerna
- ~ Skifta fokus från de som vill adoptera till de som förlorat eller riskerar att förlora sina barn
- ~ Se bortom den diskurs som avkräver dig på tacksamhet för att du förlorat din ursprungskultur
- ~ Gör motstånd mot mytbildningar om det föräldralösa barnet
- ~ Ställ inte upp på rasistiska och koloniala skildringar av din ursprungskultur
- ~ Läs på om din ursprungskulturs prekoloniala historia
- ~ Närma dig adoptionsindustrin genom en feministisk, antirasistisk och postkolonial analys
- ~ Fråga dig vart alla pengar inom adoptionsindustrin tar vägen
- ~ Stötta den adoptionspolitiska kampen
- ~ Kräv dina rättigheter
- ~ Kräv att få tala om din adoption med din egen röst
- ~ Gör motstånd mot förenklande narrativ om adoption
- ~ Vägra att ställas mot andra adopterade
- ~ Solidarisera dig med och lyft fram andra adopterade

THE MASK IS OFF AND RACISM IS OVERT ONCE MORE

US President Donald Trump's victory should not make us despair over a sudden surge in racism. Instead, we should face institutional racism head-on. In this article, Pamela Innes, Associate Professor of Anthropology at the University of Wyoming, demonstrates how the U.S.'s racist colonial legacy is still at play today and why many white Americans were surprised by the strength of the so-called alt-right.

Pamela Innes

Following the election of Barack Obama to the presidency in 2008, it was not uncommon to encounter characterizations of the U.S. as a post-racial and post-racist state. However, it was easy to see that people speaking in this way tended not to be those subject to the effects of institutionalized racism and so were misrepresenting the state of affairs to which people of color continued to be subjected.¹ The #BlackLivesMatter and Dakota Access Pipeline protest movements only strengthen the argument that nothing has changed when it

comes to the balance of power – white people have it and people of color do not. This is due to the racist structures that most western societies are built upon. Exploring the impact of our colonial legacy today means taking a look at who benefits from it, how and why. And the current president is simply the latest heir to take advantage of this racist colonial legacy. In this paper, I take a closer look at why so many white people struggle with the notion of racism.

Avoiding Being Labeled as Racist

Blatantly drawing on racist ideology, so as to curry favor with white voters concerned about their social positioning relative to communities of color, is one way to take advantage of

the racist colonial legacy, and the current president certainly did this in several of his speeches. However, and quite tellingly, many on his campaign staff and pundits, willing to speak on his behalf, vehemently denied that he is racist.² White people find that being called racist is a threat, equating them with a stereotypic depiction of an uneducated adherent of marginal, dangerous groups like the Ku Klux Klan (KKK).³ The KKK is described as being the epitome of inhuman and out-of-control white people, as “there is no more wretched and horrifying segment of the American people or history than the Klan”.⁴ To be labeled as racist is, for a white person, to be equated with this “wretched and horrifying” segment of the American population.

The Alt-Right: Suit and Tie Racists

A diverse set of racist and misogynist communities excited by the current president's rhetoric have come to be called the alt-right. A common feature among stories documenting the U.S. alt-right movement's support of the current president's election campaign, is a discussion of how alt-right rhetoric is strikingly similar in tone and content to that of the KKK and other extremist groups, that were “once relegated to the political fringes”.⁵ However, because of the fear of being called a racist, the so-called alt-right has worked hard to position itself as being comprised of non-racist right-wingers, even though they do not hide their overtly racist goals and beliefs. And as reporters have taken care to note, leaders and members of the alt-right dress in suits and ties, a dress code associated with middle-class men, not marginalized, racist ruffians.⁶ The alt-right creates a cognitive dissonance for U.S. liberals and centrists, because it is “average, middle-class” looking white men and women, openly espousing racist ideologies and practices. All except ultra-conservative news outlets in the U.S. and international press have

cast the alt-right and similar groups' discourses and agendas as racist. In doing so, the press has demonstrated that one cannot readily identify racism with only a socially deviant, lower class, uneducated white population. However, it should be pointed out that the press continues to recognize only the most blatant discourse produced by these groups as racist, so that the label “alt-right” creates a seemingly legitimate political position for more ‘subtle’ racism, and its adherents manage to avoid the racist label. As a result, discourses that covertly maintain racist positions escape attention and analysis, and are allowed to remain in the mainstream. The protests and terror attack in Charlottesville revealed that the current president has emboldened this movement to take off their hoods and stand by their racism. However, this racism was not created by the president – it is the very foundation upon which the U.S. is built.

Crying “Reverse Racism” to Avoid the Stain

Most Americans are taught to deny that several institutions and naturalized practices maintain racism. For them, racism has to do with personal flaws rather than institutions, which is why many believe that pointing out a white person's participation in a racist discourse is equal to aligning that person with

Notes:

- 2) For example, Sandyfagina: “Overwhelming Evidence Against the Notion that Donald Trump is a Racist,” Blog post, 16.6.16 and Jared Kushner quoted in Steven Bertoni: “The Son-in-Law Also Rises,” *Forbes Magazine*, 20.12.16: 70-76.
- 3) Robin D'Angelo quoted in Gene Demby: “Is it Racist to Call Someone ‘Racist?’” *Code Switch*, 23.11.16.
- 4) Dave Eggers: “The Day I Went Hunting for the Ku Klux Klan,” *The Guardian*, 17.12.16.
- 5) Jonathon Morgan: “These Charts Show Exactly how Racist and Radical the Alt-Right has Gotten this Year,” *The Washington Post*, 26.9.16.
- 6) Adam Gabbat: “Hitler Salutes and White Supremacism” *The Guardian*, 21.11.16 and Jessica Taylor: “Energized by Trump's Win, White Nationalists Gather to ‘Change the World’,” *National Public Radio*, 20.11.16.

.Noter:
7) Bertoni, 2016, p. 76.

groups like the KKK: that the white person has always secretly supported actions that discriminate against people of color. It is inconceivable

to most U.S. citizens that racist ideologies and behaviors are a standard

aspect of a white person's persona. Instead, to be called racist or to be called out for a particular instantiation of a racist perspective, is taken as a refutation of a white person's social worth and positive qualities. For instance, when Jared Kushner, the current president's son-in-law, was asked about his father-in-law's racist and anti-Semitic comments and positions, he responded, "You can't not be a racist for 69 years, then all of a sudden become a racist, right?"⁷

The stain of racism on one's character is something white people try to avoid at all costs. A particularly effective method for denying a charge from someone of color that one is racist or has said or done something with racist effects, is to claim that one is the target of "reverse racism." A rhetoric used by white people both within and outside of the alt-right who claim to be fighting against the discrimination they believe they face as white people. To understand the logic behind this, one must adopt the following as the definition of racism: Racism is the act of making a critical

statement about another person based upon the other's racial type. Ergo, when people of color criticize anything said by a white person and, at any point in their criticism it seems possible that

»White people find that being called racist is a threat, equating them with a stereotypic depiction of an uneducated adherent of marginal, dangerous groups like the Ku Klux Klan (KKK).«

the white person's race is fueling the criticism, then the white person is being subjected to racism. This misses the point

that racism is an institutional, wide-ranging set of practices that extend beyond the usage of single words or individual arguments.

Creating a Racialized Scapegoat

Studies have shown that supporters of the racist rhetoric spouted by the current president are anxious about losing economic and political security, security based upon an always-skewed system favoring the elite. Blaming communities of color, the religiously different, and immigrants for the insecurity felt by white, working-, middle- and upper-middle class people – who had begun to feel the system no longer favored them despite their racial similarity to the elite – became the way to fuel support for the current president.

Different groups were blamed for specific things: South American immigrants – regardless of legal status – were portrayed as taking jobs from Americans and so needed to be deported immediately and kept out thereafter by a rigid wall to be built along the border with Mexico; African-American people were likely to vote illegally and sway the election, so polling locations in cities with large African-American populations were to be monitored; Muslim people were portrayed as dangerous terrorists out to wreak havoc on U.S. citizens and were seen as compromising "Christian values." The reader should note that these groups have neither sufficient representation in the U.S. political system or power in the econo-

mic realm to make a successful rebuttal against such statements. Furthermore, these racialized groups are relatively low in the social hierarchy and so do not actually determine whether jobs are available, wages are fair, education is accessible, or health care is affordable and present. The system, run and maintained at the national level by a white elite, remains unchallenged within this rhetoric. There is no attention paid to whether the elites in control of the larger political, economic, and welfare systems are behaving fairly, legally, or with moral correctness. Rather, the strategy is to deny people of color access to the sets of privileges and opportunities from which white people should be the primary beneficiaries. And, by casting the communities of color as deplorable, non-elite white people get to feel better about themselves while they reinforce an already unequal system.

Communities of color in the Americas have been subject to suspicion and segregation from the time of the first colonial enterprise, so it is no surprise that white people, who are unhappy

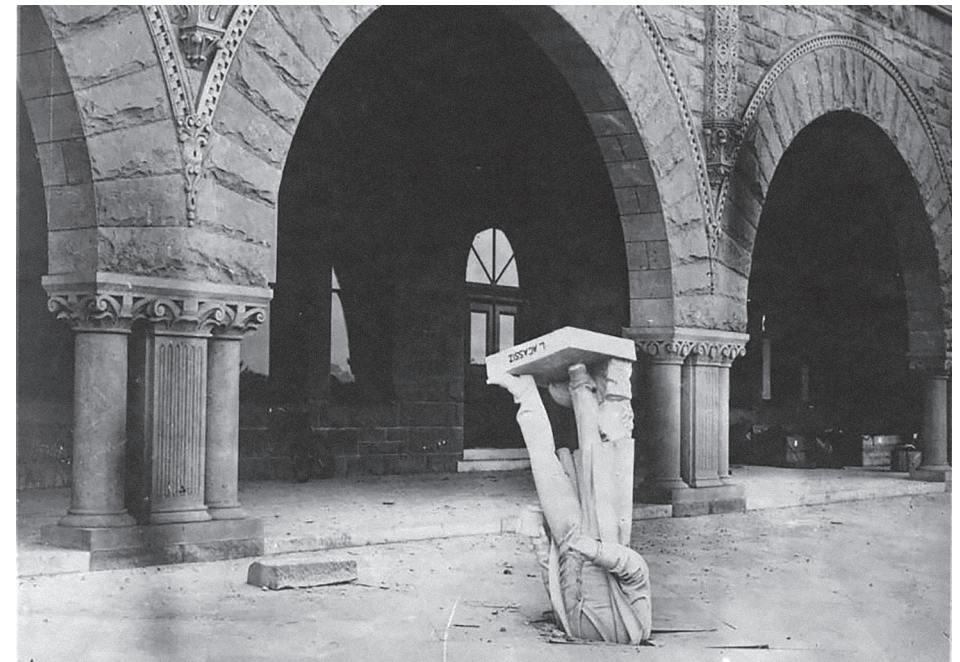
with their lot, are easily able to blame and openly speak against them. These positions are the result of institutionalized, naturalized racism. Racism has never been dead in the U.S. Inequality has always been so normalized as to be unremarkable. Now that moves to block people of color from accessing many rights and privileges white people consider to be essential are evident as items on the current president's agenda, even liberal whites have to recognize that this is allowable only because racist ideology and practice has remained in place even when it was thought to be a thing of the past. We simply are seeing it emerge again into the open because the mask that has hidden it since the Civil Rights Movement of the 1960s has been removed. The current president's election victory, therefore, should not make white America despair over a sudden surge in racism, but instead make us face head-on the institutional racism that never went away.

AGASSIZ UNDER DOWN

AGASSIZ DOWN UNDER, TAKE AWAY POSTER #3

Sasha Hubers plakat Agassiz Down Under er en del af den omfattende “Demounting Louis Agassiz”-kampagne, der udfordrer eftermælet af Louis Agassiz (1807-1873) - en indflydelsesrig fortaler for pseudovidenskabelig racisme. Det arkiviske fotografi i værket viser en statue af Agassiz i San Francisco, der nedstyrtede under et jordskælv i 1906, og taler således til nutidige forsøg på at af-monumentalisere koloniale figurerer i det offentlige rum. Til hvert oplæg opdateres plakaten med en tekst, som påviser indvirkningen af Agassizs ideologi på nutidige udtryk for strukturel racisme. Marronage bringer tredje udgave af værket, hvor højreekstremistiske demonstrationer i Charlottesville i august 2017 mod fjernelsen af en statue af sydstatsgeneralen Robert E. Lee fremhæves.

Sasha Huber

Louis Agassiz statue, fallen from pedestal. Stanford University. San Francisco earthquake of 1906. Credit: Frank Dawey

IN MEMORY OF THE ANTI-RACIST PROTEST VICTIMS OF VIOLENT CLASHES WITH WHITE SUPREMACIST AND NEO-NAZI GROUPS RALLYING AGAINST THE PLANNED REMOVAL OF A STATUE OF CONFEDERATE GEN. ROBERT E. LEE. IN CHARLOTTESVILLE, VIRGINIA, 12.8.2017.

TA-NEHISI COATES HAS POINTED OUT THAT “RACE IS THE CHILD OF RACISM, NOT THE FATHER.” AND RACISM HAS ITS ANCESTORS, TOO. ONE OF THEM WAS LOUIS AGASSIZ FROM SWITZERLAND, WHO IN 1847 DECLARED IN A PUBLIC LECTURE HELD IN CHARLESTON (S.C.): “THE BRAIN OF THE NEGRO IS THAT OF THE IMPERFECT BRAIN OF A SEVEN MONTHS’ INFANT IN THE WOMB OF A WHITE.” IN 1863, LOUIS AGASSIZ WROTE TO A US GOVERNMENT COMMISSION: “SOCIAL EQUALITY I DEEM AT ALL TIMES IMPRACTICABLE, – A NATURAL IMPOSSIBILITY, FROM THE VERY CHARACTER OF THE NEGRO RACE.” SO IF IN TODAY’S UNITED STATES BLACK LIVES MATTER LESS THAN WHITE ONES AND IF THE REMOVAL OF THE SYMBOLS OF SLAVERY AND OPPRESSION STILL INCITES WHITE HATE, IT IS DUE TO MEN LIKE LOUIS AGASSIZ. AND LET US NOT FORGET THAT IT WAS THE SAME LOUIS AGASSIZ WHO WAS AN INSPIRATION TO KU-KLUX-KLAN RADICALS LIKE JOHN KASPER (1929–1998).

- HANS FÄSSLER, FOUNDER OF THE “DEMOUNTING LOUIS AGASSIZ” CAMPAIGN, AUGUST 2017

THE WOMAN, THE ORPHAN, AND THE TIGER

HD Video 16:9, single channel. 72 minutes. Color / B&W, 2010

Jane Jin Kaisen & Guston Sondin-Kung

Billederne er stills fra Jane Jin Kaisens & Guston Sondin-Kungs videoværk *The Woman, The Orphan, and The Tiger* (2010), der undersøger, hvordan traumer bliver overført fra tidligere generationer til nutiden gennem en følelse af at være hjemløst. Videoen følger en gruppe transnationalt adopterede og kvinder fra den koreanske diaspora i 20'erne og 30'erne, der har oplevet undertrykkelse på forskellig vis. Gennem videoen afdækkes, hvordan kvindernes tilbagevenden til Korea er med til at konfrontere og destabilisere fortællinger, der er blevet konstrueret for kollektivt at lukke ned for historier om vold begået mod kvinders og børns kroppe og liv.

Jane Jin Kaisen (f. 1980) er koreansk-dansk billedkunstner og filmskaber, født på den sydkoreanske ø Jeju. Hun er opvokset i Danmark og er for tiden bosat i Jeju. Temaerne hukommelse, historie, migration og oversættelse i krydsfeltet mellem personlige og kollektive narrative, er gennemgående i hendes kunstneriske praksis. I Kaisens værker konstitueres en multifacetteret undersøgelse af transnationale og kønnede narrative, som relaterer sig til kolonialisme, modernitet og grænser.

The Woman, The Orphan, and The Tiger begynder med lyden af kvindestemmer, der fortæller beretninger om vold og om hændelser, der er blevet fortrængt og tystet ned. Gradvist vokser deres stemmer til en kakofoni, mens billedsiden viser et ekstremt langsomt bevægende billede af en kvindelig overlever fra det japanske militærs seksuelle slaveri. I fravær af ord, der præcist kan gengive hendes beretning om lidelse, rejser hun sig op, går ind i midten af krigstribunalets retssal, gestikulerer vildt og besvimer.

Guston Sondin-Kung (f. 1982) er billedkunstner, født i USA og bosat i København. Han har en MFA fra CCA Kitakyushu Research Program og en BFA fra California Institute of the Arts. I sine værker skaber han kritiske forestillinger om tid og hukommelse med udgangspunkt i det kropslige. Inspireret af marxistisk teori, psykoanalyse, postkolonial teori og feminisme arbejder han med at dekonstruere de komplekse krydsfelter mellem race, klasse og køn for at skabe alternative fortællinger og repræsentationsformer.

อภิญา จตุปรีสากุล

APHINYA JATUPARISAKUL

Aphinya Jatuparisakul is a visual artist and writer born in the Chaiyaphum province of Thailand. She is currently working on a photography project about how marriage migration has shaped the lives of the people around her, and the loneliness of being the daughter of what westerners often consider to be a “mail order bride”. Through portraits and other images, produced in both Thailand and Denmark, she conveys how people deal with transnational love, longing and borders, while also presenting the agency and strength of these women. Check out her Instagram account apinyacolada.

“Nunnapa”

“The photos are from an ongoing project about Thai marriage migrants in Denmark. Mainly photos of friends of my mother, strong kickass women I grew up with - who are seen by ignorant white people as being submissive, docile mail order brides (vs. the “strong” independent white woman), when in reality they're women who've each taken a huge chance in life, choosing to migrate thousands of miles away to ensure a brighter future with opportunities for the families they left behind in Thailand.”

- Aphinya Jatuparisakul

“Bang-on in her Bedroom”

Marronage nr. 3

*for colored girls who've considered suicide 'cause the
rainbow ain't enuf 1 and 2*

Noter:

*1) The Underground Railroad
var et netværk af hemmelige ruter
og huse i 1800-tallets USA,
hvorved slavegjorte personer
kunne bevæge sig nord mod de
frie stater og Canada, hvor
slaveriet var forbudt.*

*Patricia Kaersenhout bruger blandt andet sin kunstneriske praksis til at fremhæve kvin-
ders bidrag til antikoloniale bevægelser i den afrikanske diaspora. For eksempel udviklede
afro-amerikanske kvinder ifølge orale historier særlige quiltemønstre til at hjælpe slavegjorte
mennesker med at navigere i The Underground Railroad.¹ I værkerne for colored girls
who've considered suicide 'cause the rainbow ain't enuf 1 and 2 sammensætter
Kaersenhout tekstilfragmenter, håndskrevne noter og fotografiske billeder i sirlige formationer
som en hyldest til disse subversive quilting-traditioner.*

Patricia Kaersenhout

لا أريد لأحد أن ينقذني

I digtsamlingen Jeg vil ikke have at nogen skal redde mig (2014) behandler Aref Hamza livet under krig, tortur og fordrivelse. Digtsamlingen er skrevet i Syrien, før Hamza tog flugten, først til Tyrkiet og siden Tyskland, hvor han nu bor. Digtene er skabt under den tragiske syriske krig, der nu er gået ind i sit syvende år, men emnerne er ældre for Hamza, der allerede i sin første digtsamling fra 2000 skrev om uretfærdigheden og volden i sit land.

Selvom digtsamlingen tydeligt referer til den aktuelle situation i Syrien interesser Hamza sig for at formidle lidelser, der hverken har en national eller periodisk afgrænsning. Tyranniet gentager sig generation efter generation, ligesom krigen rummer tilbagevendende begivenheder, der former en ny hverdag, hvor periodiske strømsvigt lærer børn at tegne i mørket og behandlingen af de mange sårede udskyder sønnen. På denne måde er digtene ikke eksempel på en krigslitteratur, der beretter om kamphandlinger, men derimod fremstilles kamphandlingernes aftryk på de implicerede kroppe, deres omgivelser og deres dagligdag.

Aref Hamza

Oversat af Naja Bjørnsson

Foto: Farid Salti

أمنية

في الباص
في الطريق إلى بيتك
وأنت تنظرين إلى شجرة محترقة، إلى جثة.
عندما يبرِّجُ جسدك بسبب حصاة صغيرة
أو كبيرة.
في الطريق إلى بيتك
وأنت تتأملين بدأ مقطوعة
أتمنّى
لو كنتُ
مكانها

Ønske
I bussen
på vej hjem til dig
mens du betragter et afbrændt træ. Et lig.
Når din krop rystes af en lille sten
eller en stor.
På vej hjem til dig
mens du betragter en afskåret hånd
ønsker jeg
at jeg var
i dens sted

شبيهه

نفكر في الشتاء .
كيف سيصل من بين كل هذه الحواجز
والجرحى والقتلى والمعذبين
من بين قلوب الأراذل
وانتشاء القتلة؟
الشتاء يشبهنا . تقولين لي .
بقدمه المبتورة
وبعكاز
تحت الإبط .

Ens
Vi tænker på vinteren
Hvordan skal den komme frem mellem alle disse afspærringer
og de sårede og de dræbte og torturerede
mellem enkeres hjerter
og mordernes beruselse?
Vinteren ligner os, siger du til mig
med dens amputerede fod
og krykke under armhulen

بطء

في الأشهر القليلة الماضية
تهدّمتُ فكري عن البشرية
وقوة الشرّ وضيق القواميس .
مضتُ ببطء مخيف
مثل أجسادنا التي سُحلتُ .
/
أيها الموتى لا تفكروا كثيراً .
لا تنتظروا
بعد اليوم
رسائل الأحياء .

Langsomhed
I de sidste par måneder
er min ide om menneskeheden,
ondskabens kraft og ordbøgernes rigdom styrtet sammen
Det skete med en skræmmende langsomhed
som vores kroppe der blev slæbt hen over jorden
/
I som er døde, tænk ikke for meget
og vent ikke
efter i dag
breve fra de levende

كتب

أفكر في الكتب أيضاً
في تلك المناطق المنكوبة
من بلدي .

Bøger
Jeg tænker også på bøgerne
i disse nødstedte områder
i mit land

من يأخذها إلى الحمام؟
من يضع إصبعين في أذنيها
كلّما بدأ القصف؟

Hvem tager dem med på toiletet?
Hvem holder dem for ørerne
hver gang bombingene går igang?

أوهام *Illusioner*
De har forandret alt til en illusion
De opfandt et illusorisk folk
i et illusorisk
land
for at illusionen kunne lede dem
Men
I illusoriske fugle
hak ikke
i min elskedes øje

القواميس *Ordbøgerne*
Ordbøgerne kan ikke længere
forbinde vores sår
end ikke
med et passende ord
/
Min søn har vænnet sig til
at tegne
i mørket
/
Er der ikke en mild brise
i denne mærkelige og vame vind
ikke en eneste brise?

ولا نسمة هواء عليلة
في هذه الرياح الغربية والحارة
ولا نسمة واحدة؟

أمنية *Håb*
Hvis husene kunne flygte
for at frelses for bombningen?
Hvis byerne kunne?
/
Hvornår proklamerer de flygtende
fra de nødstedte byer og landsbyer
deres uafhængige stat?

لو كان بإمكان البيوت أن تتروح
كي تسلم من القصف؟
لو كان بإمكان المدن؟
/
متى سيعلم النازحون
من القرى والمدن المنكوبة
دولتهم المستقلة؟

Den kurdisk-syriske advokat og poet Aref Hamza (f.1974) er fra al-Hasakeh i Syrien, og er nu bosat i Tyskland. Digtene er fra Hamzas seneste digtsamling Jeg vil ikke have at nogen skal redde mig (Dar al Ghaoon, Beirut, 2014). I december 2017 udkommer Hamzas ottende digtsamling i Cairo.
Oversat af Naja Bjørnsson, kandidat i Arabisk Sprog og Litteratur med speciale i ny, syrisk krigsøsi.

“WHY DO OUR ISSUES HAVE TO BE PACKAGED AS A STRUGGLE FOR YOU TO UNDERSTAND IT?”

The Nest Collective is a self-described “army of thinkers, makers, and believers” based in Nairobi working across artistic and cultural disciplines. When in Copenhagen for the presentation of their film program Black Fantasia at CPH PIX, they spoke with Marronage about Afrofuturism as an artificial construct, being invited into a European cultural context as “African” artists, and the political significance of being grounded in their local community.

Interview by Laura Na Blankholm & Miriam Haile

Notes: MH: Audiences in “The West” have such a zoomed out lens on the continent. So I would like to zoom in on the diversities within the African continent.

Miriam Haile [MH]

Laura Na [LN]

NC: There is a lot to counteract in the consumption of Africa, even within art and cultural circles that are supposedly more knowledgeable about the continent. Africa keeps being recontextualized for new audiences. I was talking about Afrofuturism in our presentation of our film Black Fantasia and it was like people were rediscovering Africa with a futurist lens that is not organic to the African people because it is very rare to meet people who call themselves Afro-futurists. These are false constructions who makes you wonder why we need this thing? Is there really a futurist impulse in Africa?

LN: But what does futurism mean in this sense, when you say “futuristic impulse”?

NC: When I think of futurism I think it is an interlocking between many different disciplines. It can't just be an artistic movement, surely, it's science collaborating with art collaborating with politics. And all these things have to work together to

be futurist. But then if you look at Africa: for Afrofuturism to be so limited to the culture and art space and for there not to be a similar impulse politically? And if we never have that conversation about: Can Africans really make science when they don't really own the laws of physics? If the laws of physics are named after white people, then how do you innovate using foreign science? That would be futurism for me but that's not happening.

LN: So what you mean about Afrofuturism is that it is a product of a cultural-art-gaze and it doesn't really exist?

NC: The first time I heard about Afrofuturism was six or seven years ago, and it was such an African American concept. The idea of black people dreaming about their past and having this almost romanticized idea of what Africa was. Which is why they took all these Egyptian symbols: Sun Ra with the ankh, Erykah Badu, and all these people. But there was such an erasure there because they took on the symbology of Africa without referencing the current politics of Egypt and the distancing that Egypt is doing from black skin, chopping off the noses of these statues and erasing blackness. So how do you then wear this ankh when the ankh denies you? Since 2002 or whatever you see such a downward trend of Afrofuturism where it has become more and more surface. I saw the other day “Star Wars Maasai” which were these Maasai warriors but the spears were now made of metal or whatever. We are so married to the present African images so even when we project into the future we carry our past in a way that doesn't make sense. But people aren't asking such questions of Afrofuturism.

Stereotypical Expectations of Struggle

LN: Why is it an aim to come here to Denmark, to participate in this film festival with a program called Black Fantasia for a white audience?

NC: What's interesting for some of us, it's our first time outside of Kenya. And what's been interesting is how people contextualize the work and the assumptions that people have about Africa, African artists. When we answer frankly, for example about the conditions we have to work in our country and the conditions that we live in – and it's not really lamenting, we're just saying what we have to go through on a day-to-day basis – it's understood as, ‘Oh, these people have so much to deal with! They're struggling! It takes so much courage to do what you do in your country!’ That recontextualizing is a bit problematic and in some cases it's patronizing.

MH: That romanticising is very problematic.

NC: And also the media stereotypes, that's a big problem. Because you find that people back home in Kenya and people in Africa sort of know about the world.

Foto of Alexander Zehntner

And in general, maybe we just know about the world because the world affects us so much. Look at what the world did to Libya, for example. And wars are decided by European governments, it's not necessarily us.

I don't want to say 'Africans', banding us all together. But people back home make it a point to know about the world. And so when we go into the world and see that people don't know about us. You have the structures here for better internet, laptops and almost everybody has smartphones. Data is easily accessible.

MH: And everybody has access to libraries. Everybody has access to all this knowledge.

NC: So it's not lack of knowledge. Then when you go to present to an audience that has come to consume African work and you still get these stereotypes. And it feels like you're giving a talk; like you're educating people. It shouldn't be our job. That's a zero-sum game. For every enlightened audience you get, there will still be one person who asks you a really basic question that makes you wonder whether this is working.

LN: What could that question be?

NC: There was one person we met this week who had a very nice interaction with us...

MH: Be careful with Danish niceness.

NC: ...and then posted on Facebook. But the way she described us was all 'struggle'. But we were like, that's not what we were talking about. We were very candid about how we are on some level envious of the structures that exist in this country that enable people to work in the arts and to access education about the arts. We were very candid that we would like this back home. But they repackaged it. This is the thing. It was repackaged as, 'These people are really struggling back home and they don't have access to much. They have to overcome so much.' And then there was a photo of us there. So to have your own image used to represent the thing that you are not.

The Politics of Local Grounding

LN: Do you avoid talking about the "political struggle" back home because you don't want to live up to these stereotypes?

NC: And there's a new backlash actually against that. When you travel out of the country and people from Kenya see you contextualized like that they ask you, 'Is that what you guys go to do out there?' So there's a new rhetoric about being 'agents of the west' which is gaining momentum and it will become a very dangerous theory

where any support from outside the country is seen as tantamount to destabilizing local sovereignty. And even the queer rights movement has really suffered from this because every time they speak up people say, 'Who funds you? You're certainly not getting any funding from any state agency. So why is Sweden giving you money to talk about queer rights here?' And Sweden is not able to explain themselves. So that has been a big weakness for the queer rights movement. It also feeds the narrative that queerness is a Western concept.

NC: But what if people stopped talking about the struggles back in Africa? Would people still listen? Would people still be interested? If we made a film that depicts normal life in Nairobi, dealing with normal issues in Nairobi, would it still be on the festival circuit? Would it still generate as much interest? This is a genuine question. I genuinely worry about the African artists who get into a cycle where you start to understand the kind of storylines that will get into all these spaces. And they're not stories that people back home relate to. So then you have this class of African artists who are almost supplying the world with images from Africa but have no local grounding. Famous in the west but completely anonymous back home. I think it's a dangerous thing, going forward, to be famous in the west and lack resonance back home. And I think maybe that even the arts and culture structures need to now start to question the artists: Is this work showing where you come from? Are you screening your films in Africa? Or are you exporting, using Africa as a set? Do you fly in there twice a year to make your film and then come back to Brussels where you have internet and safety, and then speak for Africa?

Marronage has invited researcher and curator Katarina Stenbeck to write this article based on the research she carried out for the exhibition *Slow Violence* (2017) at Kunsthall Charlottenborg. *Slow Violence* was a group show dealing with the massive destruction of the planet's eco-systems, starting with the event of colonialism.

WAR ON LIFE

Katarina Stenbeck

Notes:

1) Maria Thereza Alves' bronze sculptures depicting enlarged jackfruits evoke the attack on life, that began with the violence of colonialism. The jackfruit was brought to Brazil by Portuguese colonizers as cheap food for enslaved people. Today, the tree is displacing the native flora.

1) Marisol de la Cadena: "Uncommoning Nature" *e-flux journal* # 65, 2015.

*"When they come, flee," said my grandmother to my mother.
"When they come, flee," said my mother to me.*

Maria Theresa Alves: "When they come, flee.", said my grandmother to my mother. "When they come, flee.", said my mother to me, 2010

With this title for the piece, Alves echoes the basic knowledge necessary for survival, which was handed down from one generation to the next. Only flight could ensure survival from the European invasion, which brought with it theft of land, enslavement, genocide, and the introduction of new flora for the plantations and European farm animals resulting in massive destruction of native forests. This "might very well represent the first historical apocalypse: the will to end many worlds that produced the one-world world and its excesses."¹

The advent of European colonization of the Americas in the fifteenth century marks a crucial moment in the history of the degradation of the Earth. Colonialism accelerated the speed and the spread of planet-consuming activities through a global web of exploitation, annihilating peoples and worlds in unprecedented numbers. Genocide and enslavement, together with hunger and death on a massive scale, as a result of diseases brought by the Europeans, reduced the population on two continents between 1492 and 1650 by three quarters. Geologists have found a CO2 drop in the atmosphere of this period indicating the geological proportions of colonial violence.² What are the forces propelling this destruction of worlds, creating a world of excess for the few, but extinction and annihilation for the rest? How can we understand the historical developments, and their ideological underpinnings, that made this violation of life possible?

The destruction of worlds is closely connected to a specific way of perceiving the relationship between 'Man' and his surroundings, beginning with the onset of European colonialism and early capitalism in the fifteenth century. These techniques were used as tools to map, identify, quantify, measure and code people and nature in order to control, claim ownership and accumulate wealth. The world could thus be registered and quantified, creating a praxis in which representations, rationality, and empirical investigation joined forces with imperial ambition and capital accumulation in the externalization of nature.³ By detaching 'Man' from his dependency on the environment in the creation of Nature and Humanity, Nature could be appropriated and exploited. With this ideological apparatus, which also included Eurocentrism, racism, and patriarchy, the violence of colonization could be legitimised.⁴

Capitalism is dependent upon the appropriation of nature and exploitation of labor and with the exclusion of most humans from the category of Humanity, enslavement, forced labor, and genocide of indigenous people and people from the African continent was made possible. These people, together with most women, Slavs, Jews, and Irish were among those considered part of Nature.⁵

This history reflects how the development of Western modernity has unfolded as "a permanent, dirty war on life."⁶ Maria Thereza Alves' bronzes form a kind of small-scale monument to the destruction of worlds, commemorating the violence of European colonialism and its devastating effects.

Notes:

2) Simon L. Lewis & Mark A. Maslin: "Defining the Anthropocene" in *Nature*, 2015, vol. 519, p. 175.

3) Jason W. Moore: *Capitalism in the Web of Life. Ecology and the Accumulation of Capital*, 2015, pp. 17 + 207.

4) Alexander Anievas & Kerem Nisancioglu: *How the West Came to Rule*, 2015, p. 123.

5) Jason W. Moore: "The Rise of Cheap Nature and the Origins of Capital" in Jason W. Moore (ed.) *Anthropocene or Capitalocene. Nature, History, and the Crisis of Capitalism*, p. 79.

6) Gene Ray: "Writing the Ecocide-Genocide Knot" *South as a State of Mind* #7, 2016.

INUUSUTTUT
PIKITITSINERISA NIPAA:
LYDEN AF ET UNGDOMSOPRØR?

*Qallunaat, pisut oqaluuseritigit. Assigünngit-
sinermik nikassaallunilu immikkoortitsinermik
nipangersimaneq kipitinneqarli.*

*Samtale med Aka Niviána
Af Joanna Absalonsen, cand.mag. i tværkulturelle studier fra Københavns Universitet*

Jeg møder den grønlandske forfatter, digter og aktivist Aka Niviána en tirsdag eftermiddag på Sorte Firkant på Nørrebro. Efter at have læst hendes bidrag i *Marronage #1* er jeg nysgerrig på, hvordan hun som ung aktivist kæmper mod diskrimination, uvidenhed og blinde vinkler i eftervirkningerne af den danske kolonimagts tilstedeværelse i Grønland. Hvad betyder modstand på grønlandsk?

Inden jeg startede på Minoritetsstudier på Københavns Universitet i 2012 var jeg uvidende om, at jeg ville bruge de næste mange år på at dykke ned i den kolonihistoriske relation mellem Grønland og Danmark. Gennem litteratur og kunst (særligt den grønlandsk-danske kunstner Pia Arke), rejser til Grønland og møder med grønlandske studerende i København fik jeg større forståelse for min egen baggrund og min grønlandske mors historie. Jeg er født og opvokset i Danmark og har kun boet i Grønland som barn i en kort periode. Min interesse for Grønland er både fagligt og personligt funderet. Selvom jeg har grønlandsk familie, så taler jeg ikke grønlandsk. Det ærgrer jeg mig over, da jeg mener, der går meget tabt i oversættelsen fra grønlandsk til dansk. Vi må blive bedre til at lytte og få øjnene op for perspektiver på de blinde vinkler; lytte til fortællinger indefra og ikke udefra.

Aka Niviána og jeg har begge oplevet diskrimination i Danmark, og Aka nævner som

eksempel den forskruede humor, hvor man med grønlandsk baggrund bliver genstand for sårende racistiske jokes: “Racisme ser jeg som et strukturelt problem i vores samfund, hvor diskrimination er følgerne af det. Det er selvfølgelig ret forsimplet, men min pointe er, at det ikke kun er enkelte personer, der siger racistiske ting, men det er et samfundsproblem som vi alle er under.” Denne diskrimination tager form af verbale og fysiske overfald, stereotype kategoriseringer og stigmatiserende grønlænderjokes, der skulle forestille at være sjove. “Sjove for hvem?” spørger Aka retorisk.

Mange grønlandske unge, der enten er delvist opvokset i Danmark eller kommet hertil for at studere, giver ligesom Aka udtryk for at de har oplevet diskrimination og racisme. Men hvordan bekæmper vi sammen denne strukturelle racisme, spørger jeg Aka. “Modstand mod diskrimination og racisme er nødvendig og den eneste måde, vi udvikler os i den rigtige retning”, siger Aka med en påmindelse om, at “alle menneskerettigheder, der er blevet vedtaget gennem tiden, er blevet tilkæmpet gennem modstand – ikke fordi nogen i toppen af samfundet har tænkt ‘nu er det vist på tide, at vi bliver lige,’” og citerer menneskerettighedsaktivisten Assata Shakur: “Nobody in the World, nobody in history has ever gotten their freedom by appealing to the moral sense of the people who are oppressing them.” Det er en påmindelse om, at diskrimination må bekæmpes med oplysning og modstand – gennem ord og fortællinger fra dem, der oplever det på egen krop, fra dem hvis egen historie uundgåeligt er påvirket af kolonialistiske efterskælv.

Aka er født i Upernavik i det nordvestlige Grønland, hvor hendes familie er fra, og hun har boet i Danmark siden 2002. Hun har været i Grønland nogle gange siden og har stadig kontakt med sin familie. Aka flytter inden længe hjem til Grønland for at få sit grønlandske genopfrisket og tage en uddannelse. Hun drømmer om at arbejde med unge mennesker

og skabe platforme, hvor deres stemmer kan blive hørt: "Jeg drømmer om en lysere fremtid, så de fremtidige generationer kan klare sig endnu bedre, end vi gør og har bedre odds for succes på alle områder. Jeg tror og håber på, at man i fremtiden er blevet klogere på mange områder, hvis vi gør vores arbejde rigtigt nu. Som jeg ofte giver udtryk for, tror jeg ikke, jeg har svaret; men jeg tror, vi sammen kan finde frem til svar ved at skabe de bedste forudsætninger for at finde det." Der er mange muligheder for unge grønlændere i Danmark, men samtidig er det for Aka frustrerende at opleve den enorme uvidenhed om grønlændere blandt danskere – en uvidenhed som bidrager til diskrimination.

Modstand er at italesætte kolonihistoriske eftervirkninger

I artiklen "Danmark har aldrig "hjulpet" Grønland" fra *Marronage #1* nævner Aka tvangsfjernelserne af flere hundrede børn i 1950'erne, 60'erne og 70'erne og tilføjer her indfødsretskriteriet som diskrimination af den grønlandske befolkning: "Indfødsretskriteriet var den lov, der gjorde, at man som dansker blev betalt mere i løn end grønlændere, da den almene opfattelse var, at "grønlændere er dårligere til at arbejde". Hvis man kigger på alle chefposter, er det udelukkende danske. Kunstner Julie Edel Hardenberg havde en udstilling med sit værk *Dis/Connection* på udstillingsstedet meter, der gav et godt billede af det. Jeg siger ikke, der ingen danskere skal være i Grønland, men jeg peger på, at magten i mange tilfælde er skævt fordelt."

Det er modstand at forholde sig kritisk til Danmarks handlinger i Grønland, "der måske kan bidrage til et opgør med 'Danmarks' selv billede – hvis det gentagne gange bliver pointeret, at vi ikke er den her frelsernation, er det måske lettere at forstå rollen, Danmark har

haft i den grønlandske historie. Problemerne, der opleves i det grønlandske samfund i Grønland som i Danmark, har også rod i koloniseringen – det er slet ikke hele problemet, men at benægte at eftervirkningerne har haft en effekt, er efter min mening tåbeligt," fastholder Aka og fortsætter,

»Racisme ser jeg som et strukturelt problem i vores samfund, hvor diskrimination er følgerne af det.«

"Vi er nødt til at blive mere ærlige og åbne omkring de overgreb der, blev begået i forbindelse med

Danmarks kolonisering af Grønland for at få en bedre dialog i fremtiden."

Modstand bryder tavsheden

Blandt unge i Grønland ulmer en utilfredshed. Aka oplever et nyt ungdomsoprør spire hos de grønlandske unge som en bevidsthed, der vokser og et ønske om at bidrage til udviklingen af det grønlandske samfund på egne præmisser: "Jeg tror, det er et opgør med hele debatten, som i mange år har kørt. Det kan nogle gange virke, som om vi sidder fast i en polariseret befolkning, som ikke kan blive enige om noget som helst. Jeg tror de unge har fået nok og har besluttet at tage sagen i egen hånd." Et eksempel er den unge rapper Josef Tarrak Petrussen, som bryder igennem stilheden med sin ærlige og hårdtslående rap på nummeret "Tupilak", der handler om hans erfaringer med Qallunaat (danskere) fra et efterskoleophold i Qallunaat Nunaat (Danmark).

Aka minder om, at oprør gennem musik ikke er en ny ting i Grønland: "I 1970'erne var både Sumé, Piitsukkut og lignende bands med til at påvirke den grønlandske selvforståelse og gav en stemme til et folk, der ofte bliver tiet ihjel." I dag kommer oprøret også fra litteraturen, hvor unge skønlitterære forfattere som Niviaq Korneliusen og Sørine Steenholdt tager bladet fra munden. Unge grønlandske stemmer, der taler ud fra egne erfaringer og peger på både generelle og partikulære problematikker som ung i det grønlandske samfund i dag. Det er deres virkelighed og de er ikke bange for at ytre sig om frustrationer og Danmarks rolle som kolonimagt. Det er deres ord, deres modstand mod tavsheden og de stadig eksisterende blinde vinkler.

Det er Qallunaats (danskernes) blinde vinkler og uvidenhed om grønlandsk kultur og det grønlandske samfund, som de unge fremadstormende grønlændere sætter spot på. Det sker i en sammenvævning af grønlandske, danske og engelske udtryk. Aka formulerer sin aktivisme på alle tre sprog. Hun har lært sig selv at læse og skrive på grønlandsk og det betyder meget for hende, da hun har

oplevet, hvor vigtigt det er at kunne tale grønlandsk med sin familie og hvor forskelligt, man kommunikerer på grønlandsk i forhold til dansk. Mange betydninger mistes i oversættelsen: "Vi har en anden måde at tænke på, når vi taler grønlandsk – det er en anden mentalitet og måde at udtrykke sig på." Aka opfatter sit kunstneriske og aktivistiske engagement som personligt og samtidig i forlængelse af det spirende grønlandske ungdomsoprørs stemmer, da modstanden er en del af den, hun er; hun føler et ansvar som medmenneske for at forholde sig til det: "Som enkeltperson er jeg ikke vigtig, men som en del af en nødvendig modstand mod uretfærdighed, er der stadig en vigtig kamp at kæmpe."

Modstand er oversættelse og forhandling

Det er modstand at insistere på egne fortællinger og erfaringer. Identitet kan genvindes ved at genskabe et billede af os selv, som det vi føler, vi har tabt: "Det kan være at lære sproget, fastholde traditioner/ritualer, syning af traditionelle nationaldragter, smykker og alt hvad vi forbinder med Inuit-kultur – og som har en positiv betydning. Jeg tror også, at meget kan genvindes ved at udvide perspektivet og lære af andre koloniserede befolkninger og se hvordan, de har håndteret lignende problemer gennem tiden."

For at hele sårene og overgrebene fra kolonitiden er det først og fremmest vigtigt at sætte ord på disse begivenheder og erfaringer: "Det er vigtigt at kende til historien, og for mig har det været en del af en helingsproces at forstå, hvorfor tingene er som de er i dag." Aka henviser til det afgørende i at både grønlændere og danskere lærer mere om Grønland og koloniseringen i både folkeskolen og gymnasiet: "Jeg lærte intet om det, før jeg selv af egen interesse gik ind i det, og det er et problem. Vi lærer i historie om, hvad der sker overalt i verden fra Kristi tid og frem, men lærer ikke, hvad vores egen regering gjorde både i forbindelse med Grønland, men også de tidligere dansk-vestindiske øer." Dette faktum illustrerer behovet for oplysning af de blinde vinkler og opløsning af den åbenlyse uvidenhed om kolonihistoriske eftervirkninger i den danske offentlighed, som reproducerer diskrimination i tavshed.

En måde, nationalstater marginaliserer befolkningsgrupper på, er ved helt fysisk at skubbe dem ud af byerne, ud af offentlighedens bevidsthed. I Danmark skubber vi fx visse mennesker til udkanten af samfundet, da der så er færre vidner til de kummerlige forhold, vi tvinger dem til at leve under. Der er alt for mange eksempler på, hvordan mennesker på flugt dehumaniseres og sendes ud i håbløse og nedbrydende lejre. Målet er, at de skal forsvinde. For disse lejre og centre er dødspolitik. Om det ender med, at folk vender tilbage til en krigszone eller begår selvmord, bekymrer ikke systemet.

Vi bringer et tidligt uddrag fra et arbejdsdokument om, hvordan situationen er i Danmark i forhold til mennesker på flugt. I dette uddrag sammenlignes de rettigheder og muligheder, man har som henholdsvis indsat i et dansk fængsel og som beboer i Udrejsecentre Sjælsmark og Kærshovedgård.

UDREJSECENTRE & FÆNGSLER I DANMARK

Noter:

1) Arbejdsdokument i forbindelse med undersøgelsen af de motivationsfremmende foranstaltninger og kriminalisering i Danmark.

Afviste asylansøgere er placeret i institutioner, som er komplekse og helt unikke af deres art i en dansk kontekst. Udrejsecentre Sjælsmark og Kærshovedgård samt institutionerne Vridsløselille og Ellebæk udgør hver for sig og tilsammen et eksempel på, at der i praksis er en sammenblanding af udlændingeret og strafferet, der ophæver de berørte personers rettigheder. Dette betyder, at disse personer systematisk gøres til kriminelle, og at det juridisk er svært, om ikke umuligt, at bestride denne kriminalisering og ophævelsen af rettigheder. Derimod kan strafferetlige og udlændingeretlige sanktioner anvendes og bliver det

ofte i en kombination, der i praksis skaber dette rettighedsløse tomrum. For at forstå, hvordan udrejsecentre opererer og dermed også, hvordan de daglige rammer ser ud for den afviste asylansøger, er det nyttigt at sammenligne udrejsecentre med danske fængsler.

Som det er vist i oversigten nedenfor, er vilkårene synligt anderledes i de danske fængsler sammenlignet med udrejsecentre, hvor der i sidstnævnte gælder en række yderst problematiske forhold, der ikke kan sidestilles med tilstanden i landets fængsler. I danske fængsler respekteres den indsattes basale rettigheder og retskrav, og hans eller hendes grundlæggende medmenneskelighed er udgangspunktet for, hvordan vedkommende behandles i hverdagen. Dette betyder ikke, at forholdene i de danske fængsler er uproblematisk – hvorvidt de er det, falder udenfor rammerne af denne rapport. Udrejsecentrenes uklare juridiske status gør det meget svært for beboerne at protestere over forholdene og kræve deres rettigheder, netop fordi de ikke er frihedsberøvede i juridisk forstand og derfor hypotetisk ”fri til at forlade Danmark, hvis ikke de kan lide det.”

Foto: Alexander Zehntner. Demonstration foran Vridsløselille statsfængsel, hvor afviste asylansøgere kan frihedsberøves, hvis de danske myndigheder frygter, at de går under jorden.

Udrejsecentre Fængsler

Beboerne kan tilbydes ’forberedelseskurser’ til afrejsen fra Danmark.

Beboerne forberedes til at kunne begå sig på bedst mulige måde, når de har afsonet deres fængselsstraf.

~

~

Centrene ligger isoleret fra samfundet. Støtte til transport ydes i det omfang, rejsen har direkte forbindelse med beboerens sagsbehandling eller sundhed.

Nogle fængsler ligger isolerede, andre gør ikke.

~

~

Beboerne må forlade centret, såfremt de overholder den vedtagne meldepligt. I praksis er det ofte svært for beboerne, da centrene ligger afsondret og beboerne ikke har råd til at betale transport.

Beboerne må i hovedreglen ikke bevæge sig uden for fængslets areal.

Udrejsecentre Fængsler

Beboerne har ikke ret til at arbejde, men de kan blive tilbudt andre aktiviteter, der kan give indhold i hverdagen – dog ikke danskundervisning.² Beslutningen om tilbud af aktiviteter træffes af centeroperatørerne, og det generelle billede er, at de ser det som deres rolle at forsøge at undgå at medvirke til, at beboernes dagligdag fyldes med mening og indhold.

~ ~
Hvor menneskeretlige regelsæt gør sig gældende ved egentlig frihedsberøvelse, gør de det ikke i udrejsecentre. Derudover huser udrejsecentre i teorien udelukkende afviste asylansøgere, men i praksis flyttes nogle mennesker til disse, også mens deres sag er under behandling.

~ ~
Beboerne har ikke begået nogen lovbrud, har ingen rettergang fået, ingen advokatbistand. For udvisningsdømte kan der være lovbrud, der i de fleste – om ikke alle – tilfælde inkluderer følgende tre aspekter: 1. mindre lovbrud, der hos danske borgere ville medføre en mindre bøde, 2. lovbrud, der direkte er provokeret og/eller promoveret af sagsbehandlere, personale i centrene, politi og politikere, 3. lovbrud, der sker på basis af den psykologiske nedbrydning, som beboerne udsættes for, altså i affekt.

~ ~
Uvished i forhold til opholdets længde: ingen tidsramme.

~ ~
Må ikke lave mad.

~ ~
Ingen hensyn til særlige behov vedrørende kost

Beboerne har adgang til både arbejde, uddannelse og diverse aktiviteter inden for fængslets rammer.

~ ~
Retskrav, rettigheder gyldige.

~ ~
Forudgående lovbrud, rettergang og dom. Fængselsdom gives i henhold til lovbruddets karakter og størrelse, og der tages højde for, hvorvidt disse er sket i affekt.

~ ~
Klare rammer i forhold til straffens – og dermed fængselsopholdets – længde. Muligheder for at søge om forkortelse af straf.

~ ~
Kan have adgang til at lave egen mad.

~ ~
Særlige behov vedrørende kost er dækket

Udrejsecentre Fængsler

Yderst begrænset adgang til sundhed og behandling

~ ~
Hegn er sat i og omkring området uden klart formål

~ ~
Driften varetages af kriminalforsorgen, men fængselsvagternes rolle er civil. Det betyder blandt andet, at de ikke må anvende magt. I Sjølsmark bærer vagterne uniform (uden knip-pel) på trods af den civile rolle.

~ ~
Kriminalforsorgens rolle er uklar. Der foreligger ikke klare retningslinjer fra Justitsministeriet, som Kriminalforsorgen hører under, om vagternes funktion. De anser deres rolle som en, hvor de ikke skal medvirke til at gøre beboernes ophold tåleligt.

~ ~
Beboerne er ikke oplyst om, at vagterne er fra Kriminalforsorgen, hvad deres rolle er, samt hvad dette betyder i forhold til den daglige interaktion

~ ~
Domslignende afgørelse om ophold uden tidsbegrænsning afsiges, og det er ofte uklart af hvilken instans. Formelt er det Udlændingestyrelsen, der træffer denne domslignende beslutning baseret på de anbefalinger, den enkelte politimand, der har sagen, giver. Beslutningen om at rykke mennesker til udrejsecentre anses som værende administrativ og foregår derfor uden juridisk opsyn.

Normal adgang til sundhed og behandling

~ ~
Hegn altid med et klart formål

~ ~
Driften varetages af kriminalforsorgen, og fængselsvagternes rolle er ikke civil. Det betyder blandt andet, at de godt må anvende magt. Vagterne bærer fuld uniform.

~ ~
Kriminalforsorgens rolle er klar og utvetydig: Vagternes rolle er at gøre opholdet i fængslet så tåleligt som muligt.

~ ~
Beboerne ved, at vagterne er statslige tjenestemænd, hvad deres rolle er, samt hvad det betyder i forhold til den daglige interaktion

~ ~
Dom om ophold samt opholds længde afsiges af den dømmende magt

Rapporten udarbejdes af
Julie Suárez-Krabbe, Annika Lindberg, Martin Bak-Jørgensen & Susi Meret.

MARRONAGE

Anbefalinger til dit bibliotek & din læsegruppe

Kolonitiden har sat dybe spor i vores erindringer og sprog. Marronage er at se, læse og lytte til transnationale, grænseløse fortællinger og værker, som tager udgangspunkt i den koloniseredes erfaring. Derfor anbefaler vi disse værker for afkolonisering.

Earhustle

Podcast, Radiotopia

Earhustle produceres af Earlonne Woods og Antwan Williams, der begge er indsatte i San Quentin State Prison, i samarbejde med kunstneren Nigel Poor. Fængslet er som institution beregnet på at afskære og isolere de indsatte, og de fleste steder i verden er der ofte en uforholdsmæssig stor andel af de indsatte, som er fra en minoriseret eller fattig befolkningsgruppe. Derfor er fængselsindsatte ofte minoriserede og udviskede på mere end en måde. *Earhustle* er en påmindelse om, at der er mennesker bag fangedragterne. Ofte er fængselsbefolkningen “ude af øje, ude af sind,” hvilket vi mindes om, når podcasten udgår i tre uger, fordi fængslet er i lockdown.

Earhustle er fængselslang for “eavesdrop” – at smuglytte – og pod-

casten giver lytteren et sjældent indblik i, hvordan det er at bo tæt op ad andre indsatte, fængslets interne racepolitik og besøgskontrol i amerikanske fængsler gennem indsattes vidnesbyrd. Den viser os, hvor hårdt livet er bag tremmer, hvor svært det kan være at vende tilbage til livet udenfor, men også hvor kreative og omsorgsfulde de indsatte er i forsøget på at bevare deres menneskelighed og værdighed. Værterne elsker at få tilsendt spørgsmål og hilsener på postkort eller “kites” (drager), da det nedbryder den isolation fra resten af samfundet, som de indsatte lever i. Vi kan kun opfordre til, at man lytter med og sender beskeder og spørgsmål på engelsk til:

Ear Hustle SQ
P. O. Box 883723
San Francisco, CA 94188-3723
USA

Lowkey feat. Khalil, Mai

Ghosts of Grenfell

Natten til den 14. juni stod næsten alle 24 etager af boligblokken Grenfell i London i flammer. Lowkey, der er en irakisk-britisk rapper fra London, og som bor over for Grenfell, blev tvunget til at se på, mens venen Yasin El Wahabi blev fortæret af gas og flammer. Mindst 80 andre mennesker – børn som voksne – led samme skæbne.

“The street is like a graveyard // a tombstone lurching over us”. Sangen fortæller, hvordan katastrofen har ændret alt og skabt en grufuld erkendelse hos beboerne, nemlig at deres liv er uden værdi på grund af deres racejorte arbejderklasseposition. “ناس عم تحترق في // قلوبنا وبين اروح / احسن اني بي عالم تاني // ساعات السحور”, synger Mai Khalil på nummeret.

En overlevende beboer fra branden har efterfølgende fået et dødfødt barn, der har været mindst 20 selvmordsforsøg, og hundredvis af mennesker har måttet opsøge krisehjælp siden branden. Mindst 50 mennesker er stadig “forsvundet”, og selvom identifikationsprocessen af de døde kan være meget kompliceret, er der også tale om tilbageholdelse af dødstallet og anden information fra de britiske myndigheder.

Sangen og musikvideoen er også en hyldest til ofrene, deres liv, lokalsamfundene de var en del af, og en opfordring til fortsat modstand mod den klassebestemte nedskæringspolitik og de racistiske politikker, der måske ikke antændte flammerne, men langsomt byggede bålet:

We are, calling for survivors
rehoused in the best place// Not
to be left sleeping in the West

Way for 10 days// We're, calling
for arrests made and debts
paid// In true numbers known
for the families that kept faith//
We're, calling for safety in homes
of love// They are immortalised
forever, the only ghosts are us

Wilderson III, Frank

Blacks and the Master/Slave Relation

I interviewet på KPFA med Frank Wilderson III, der er en af de dominerende stemmer inden for den afropessimistiske diskurs, præsenterer han nogle af afropessimismens centrale ideer.¹

En af dem er, at alle racejorte sorte er slavejorte, hvilket forstås på en meget specifik måde. Slaveri handler ikke om at være tvunget til at arbejde for en anden uden betaling, men i stedet er det en situation, der kendetegnes ved 'social død'. Tre forhold gør sig gældende: Slavejorte er for det første altid potentielt sårbare over for tilfældig vold begået af ikke-slavejorte (tænk f.eks. på politiets mord på sorte amerikanere). For det andet er den slavejorte ikke fuldt i stand til at danne familiære bånd, da der er en konstant risiko for, at familien bliver splittet. Og for det tredje er den slavejorte kendetegnet ved at være frataget al ære.

I interviewet forklarer Wilderson begrebet 'social død' og beskriver det antagonistiske forhold mellem 'den sorte' og 'mennesket'. 'Den sorte' adskiller sig fra andre kategorier som 'kvinden', 'den brune', 'arbejderen', 'den homoseksuelle' osv., men udelukker dem ikke. Disse kategorier står alle i konfliktfyldte og undertrykte forhold til samfundets orden, men er trods alt kategorier, der hører til menneskeheden. Afropessimisternes pointe er, at

selve begrebet om menneskeheden er baseret på sortes 'sociale død'.

Det afropessimistiske perspektiv åbner for mange spørgsmål omkring politiske alliancers (u)muligheder og er et forsøg på at afdække, hvordan den transatlantiske slavehandel og kolonialismen lever videre i dag.

The Soundz of the South

Modstandsbevægelse²

The Soundz of the South er en selv-erklæret, antikapitalistisk kulturel modstandsbevægelse fra Cape Town i Sydafrika. Bevægelsen spreder revolutionære budskaber i arbejderklassen med hip hop for at skabe en international modkultur, der er antiautoritær, antikapitalistisk, antiracistisk og anti-sexistisk. Gennem hip hop skaber de bevidsthed om og kritik af neoliberalismen for at opfordre til selvorganisering mod alle former for undertrykkelse i en større kamp for befrielse.

We never retired from the slave
masters exploitation still under
democratic governments who force
us and lives up to the states ex-
ploitations, freedom of expression
is just a constitutional lie, mental
illusion as votes and the voices of
the people all are said in vain.//
For too long we've been oppres-
sed in chains victims to the sys-
tem time over time again. Break
the silence set the record straight,
This is the words of struggling,
it's time for change
//They took everything we
owned, political system oppres-
sed us, politicians against us,
situation drives us to poverty, dig
a deep hole, my heart is aching,

people are oppressed living in
shacks, with no food, with no
water, there is hunger, I'd rather
die fighting for change, people
wake up and realize, Africa has
been raped.

Cutie BPoC

Festival

Cutie BPoC Festival er en selvorganiseret, separatistisk festival for queer-, trans-, og intersex-personer, der samtidig er racejorte, ikke-hvide minoriteter. Festivalen blev startet i Berlin i 2015 og er et udtryk for, at racejorte-QTI-personer bliver fremmedgjort både i de racejorte miljøer, de tilhører, og i de LGBTQIA- og queer-miljøer, der er præget af hvidhed og homonationalisme. Derfor er festivalen vigtig i modstanden mod hvidhed og heteropatriarkatet. Festivalen har en intersektionel og antikapitalistisk analyse og selvorganisering som sit udgangspunkt. Dette kommer til udtryk i festivalens mange forskellige workshops, performances og filmvisninger samt organiseret børnepasning og madlavning. Flere af os i Marronage var tilstede, da festivalen fandt sted i København i 2017, og vi vil være der, når festivalen rykker til Amsterdam i 2018 og London i 2019.

Følg med på <https://cutiebpcfestblog.wordpress.com> og for kommende CutieBPoC events i København se facebook-siden *Copenhagen QTIBPoC*.

Kernell, Amanda

Sameblod

Filmen Sameblod er en voldsom fortælling om den internaliserede racisme, der ifølge den samiske instruktør Amanda Kernell findes blandt man-

Noter:

1) [@soundzofthesouth /](https://www.soundzofthesouth.com)

<http://www.soundzofthesouth.com>

[blogspot.com](https://www.blogger.com)

Noter:
1) Radiointerview på KPFA med Frank Wilderson III (4. april 2015) Interviewet kan findes på <https://archives.kpfa.org/data/20150304-Wed1200.mp3>. Det begynder fra 05:40.

ge ældre samer. Det er igennem den 14-årige Elle-Marja fra Sápmi, vi følger Sveriges koloniserende politikker og en altdominerende 'hvidhed'. Vi ser, hvordan 'Statens institut för rasbiolog' i 1930'erne tvinger unge samer til at lade sig afklæde, blive fotograferet og målt. Vi ser, hvordan 'Nomadeskolan' kriminaliserer det samiske sprog og samtidig påtvinger eleverne det svenske. Man kan mærke, hvordan det hvide, vurderende, terroriserende blik venter overalt og strukturer handlerummet for samefolket.

Hvidheden finder vej helt ind i hovedkarakterens begær: Gákti bliver erstattet med vestligt tøj og æstetik; det seksuelle begær bliver rettet mod den hvide svenske mand; og Elle-Marja skriger til sin mor og søster, at hun hader sin familie, sit ophav, sit navn – Christina, kalder hun sig selv i stedet. I baggrunden lurer modstanden, enten i form af hovedkarakterens søster, Njenna, der nægter assimilering og joker med kostskolens kristen-svenske modernitet, moderens rensdyrdrift, der udfordrer svenske grænser og idéer om civilization, eller i den 78-årige Elle-Marjas forsøg på forsoning. Men modstanden er også betinget af sorg, tab og tvivl. For hvordan forsoner man sig med en identitet, man er blevet udstødt fra og koloniseret ud af?

Selvom filmen handler om en oprindelig befolkning, er det i høj grad en film, der også berører de problematikker, som bl.a. adopterede, efterkommere af slavegjorte og andre koloniserede befolkninger står overfor i dag.

Marronage nr. 3

Redaktion:

Albert Scherfig, Anna Meera Gaonkar, Emil Elg, Laura Na Blankholm, Lea Kim Kramhøft, Lotte Løvholm, Mai Takawira, Mikas Lang, Nicklas Weis Damkjær, Nina Cramer, Pernille Ahrong G. Nissen, Sophia Wathne & Yannick Nehemiah Antonio Harrison

Omslag: *Sasha Hubers værk Sea of the Lost (2016).*

»Sea of the Lost (2016) består af næsten 200.000 hæfteklapper, der tilsammen danner et væld af bølger, som repræsenterer Atlanten og Middelhavet.

Værket markerer tabet af de anslåede to millioner liv ud af mere end 15 millioner slavegjorte afrikanere, som ikke overlevede den tragiske transatlantiske Mellem Passage. Det er også en markering af de tusindvis af mennesker, der flygter krigshærgede lande i dag ved at krydse Middelhavet under livsfarlige forhold.

Sasha Huber bruger hæfteklapper i sin praksis som en politisk handling og ”skyder tilbage” mod koloniale historier og strukturer«

Illustratorer:

Alexander Zehntner, Aphinya Jatiparisakul, Barly Tshibanda, Chung Woolrim, Farid Salti, Hans Ragnar Mathisen, Jackie Karuti, Jane Jin Kaisen, Maria Thereza Alves, Patricia Kaersenhout & Sasha Huber

© Forlaget Nemo, forfatterne og illustratorerne.

Layout: *Albert Scherfig*

1. udgave 1. oplag

800 stk.

64 sider.

Tryk: Specialtrykkeriet Viborg

Printed in Denmark 2017

ISBN: 978-87-92880-15-4

ISSN: 2446-306X

www.forlagetnemo.dk

En særlig tak til:

Alle nuværende og kommende bidragsydere og alle de grupper og mennesker, der kæmper mod racistiske og kolonialistiske strukturer.

Emma Sofie Klint-Wandahl, Julia Suárez-Krabbe, Kim Withoff, Maia Kahlke Lorentzen, Miriam Firesewra Berhane Haile, Mohannad Shatara, Oscar Jimenez Køfoed-Emborg & Sade Johnson.

Adoptionspolitisk Forum, The Bridge Radio, Firefund.net, FKA - Fællesskab for Kritiske Antropologer, FKUN - Feministisk Kollektiv Uden Navn, Friktion, Freedom of Movement, studenterorganisationen FRONT, Killjoy.dk, Tidsskriftet VisAvis & Transpolitisk Forum.

Forlaget Nemo, Verdenskulturcentret & Vibeke Emborg Invest ApS.